

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1219/2012**z dnia 12 grudnia 2012 r.****ustanawiające przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony bezpośrednie inwestycje zagraniczne znajdują się w wykazie kwestii podlegających wspólnej polityce handlowej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) Unia Europejska ma wyłączną kompetencję w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. W związku z tym jedynie Unia może stanowić prawo i przyjmować akty prawnie wiążące w tej dziedzinie. Państwa członkowskie mogą to czynić wyłącznie z upoważnienia Unii zgodnie z art. 2 ust. 1 TFUE.
- (2) Ponadto w części trzeciej tytuł IV rozdział 4 TFUE ustanawia się wspólne zasady dotyczące przepływu kapitału między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, łącznie z przepływami kapitału obejmującymi inwestycje. Na zasady te mogą wpływać umowy międzynarodowe dotyczące inwestycji zagranicznych zawarte przez państwa członkowskie.
- (3) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi zgodnie z TFUE.
- (4) Wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony państwa członkowskie utrzymały w mocy znaczną liczbę dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi. TFUE nie zawiera żadnych wyraźnych przepisów

przejściowych w odniesieniu do takich umów, które obecnie wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji Unii. Ponadto niektóre z tych umów mogą zawierać postanowienia mające wpływ na wspólne zasady dotyczące przepływów kapitałowych określone w części trzeciej tytuł IV rozdział 4 TFUE.

- (5) Mimo że dwustronne umowy inwestycyjne pozostają wiążące dla państw członkowskich na mocy międzynarodowego prawa publicznego i będą stopniowo zastępowane przez umowy Unii dotyczące tego samego przedmiotu, warunki ich dalszego utrzymania w mocy oraz ich związek z polityką Unii w dziedzinie inwestycji wymagają właściwego zarządzania. Związek ten będzie się rozwijał wraz z wykonywaniem przez Unię jej kompetencji.
- (6) W interesie inwestorów z Unii i ich inwestycji w państwach trzecich oraz w interesie państw członkowskich przyjmujących inwestorów zagranicznych i inwestycje zagraniczne należy utrzymać w mocy dwustronne umowy inwestycyjne, które określają i gwarantują warunki inwestycji, i zastępować je stopniowo umowami inwestycyjnymi Unii zapewniającymi wysokie standardy ochrony inwestycji.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno dotyczyć statusu – na mocy prawa Unii – dwustronnych umów inwestycyjnych państw członkowskich podpisanych przed dniem 1 grudnia 2009 r. Umowy te mogą pozostać w mocy lub wejść w życie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (8) Niniejsze rozporządzenie powinno również określić warunki, na jakich państwa członkowskie są upoważnione do zawierania lub utrzymywania w mocy dwustronnych umów inwestycyjnych podpisanych między dniem 1 grudnia 2009 r. a dniem 9 stycznia 2013 r.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno także określić warunki, na jakich państwa członkowskie są upoważnione do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi po dniu 9 stycznia 2013 r.
- (10) Utrzymywanie w mocy dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi przez państwa członkowskie na mocy niniejszego rozporządzenia lub wydanie upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji lub zawarcia takich umów nie powinno uniemożliwiać negocjowania lub zawierania umów inwestycyjnych przez Unię.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 4 października 2012 r. (Dz.U. C 352 E z 16.11.2012, s. 23). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

- (11) Państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia niezbędnych środków w celu usunięcia niezgodności z prawem Unii – o ile takie istnieją – występujących w dwustronnych umowach inwestycyjnych zawartych między nimi a państwami trzecimi. Wykonanie niniejszego rozporządzenia pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 258 TFUE w odniesieniu do uchybień państw członkowskich w wypełnianiu zobowiązań wynikających z prawa Unii.
- (12) Upoważnienie do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinno wyraźnie pozwalać państwom członkowskim na podjęcie działań względem niezgodności występujących między ich dwustronnymi umowami inwestycyjnymi, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, a prawem Unii, innych niż niezgodności wynikające z podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi.
- (13) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym należy między innymi dokonać przeglądu potrzeby dalszego stosowania rozdziału III. Jeżeli w sprawozdaniu zaleca się zaprzestanie stosowania przepisów rozdziału III lub zmianę tych przepisów, sprawozdaniu może w stosownym przypadku towarzyszyć wniosek ustawodawczy.
- (14) Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny zapewnić, aby wszelkie informacje określone jako poufne były traktowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾.
- (15) Umowy inwestycyjne między państwami członkowskimi nie powinny być objęte niniejszym rozporządzeniem.
- (16) Konieczne jest zapewnienie określonych przepisów gwarantujących, że dwustronne umowy inwestycyjne utrzymane w mocy na podstawie niniejszego rozporządzenia nadal spełniają swoją funkcję, w tym w odniesieniu do rozstrzygania sporów, przy jednoczesnym poszanowaniu wyłącznej kompetencji Unii.
- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾.
- (18) W szczególności uprawnienia te powinny być przyznane Komisji w związku z tym, że procedury określone w art. 9, 11 i 12 upoważniają państwa członkowskie do działania w dziedzinach należących do wyłącznej kompetencji Unii i decyzje w tej sprawie muszą być podejmowane na szczeblu Unii.
- (19) Do przyjęcia upoważnień na podstawie art. 9, 11 i 12 należy stosować procedurę doradczą w związku z tym, że upoważnienia te mają być wydawane na podstawie jasno zdefiniowanych kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Bez uszczerbku dla podziału kompetencji ustanowionego w TFUE niniejsze rozporządzenie dotyczy statusu dwustronnych umów inwestycyjnych państw członkowskich na mocy prawa Unii oraz ustanawia zasady, warunki i procedury, w ramach których państwa członkowskie są upoważnione do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „dwustronna umowa inwestycyjna” oznacza każdą umowę z państwem trzecim, która zawiera postanowienia dotyczące ochrony inwestycji. Niniejsze rozporządzenie obejmuje tylko te postanowienia dwustronnych umów inwestycyjnych, które dotyczą ochrony inwestycji.

ROZDZIAŁ II

UTRZYMANIE W MOCY ISTNIEJĄCYCH DWUSTRONNYCH UMÓW INWESTYCYJNYCH

Artykuł 2

Powiadamianie Komisji

Do dnia 8 lutego 2013 r. lub w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do Unii państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich dwustronnych umowach inwestycyjnych z państwami trzecimi, które zostały podpisane przed dniem 1 grudnia 2009 r. lub przed dniem ich przystąpienia do Unii – w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza – oraz które państwa członkowskie chcą utrzymać w mocy lub w przypadku których chcą pozwolić, aby weszły w życie na mocy niniejszego rozdziału. Do powiadomienia dołącza się kopię tych dwustronnych umów inwestycyjnych. Państwa członkowskie powiadamiają również Komisję o wszelkich dalszych zmianach statusu tych umów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Artykuł 3**Utrzymanie w mocy**

Bez uszczerbku dla pozostałych zobowiązań państw członkowskich wynikających z prawa Unii dwustronne umowy inwestycyjne, o których powiadomiono na podstawie art. 2 niniejszego rozporządzenia, mogą być utrzymane w mocy lub wejść w życie, zgodnie z TFUE i niniejszym rozporządzeniem, dopóki nie wejdzie w życie dwustronna umowa inwestycyjna między Unią a tym samym państwem trzecim.

Artykuł 4**Publikacja**

1. Co 12 miesięcy Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wykaz dwustronnych umów inwestycyjnych, o których została powiadomiona na podstawie art. 2, art. 11 ust. 6 lub art. 12 ust. 6.

2. Pierwsza publikacja wykazu dwustronnych umów inwestycyjnych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, następuje nie później niż trzy miesiące po terminie powiadomienia dokonanego na podstawie art. 2.

Artykuł 5**Ocena**

Komisja może ocenić dwustronne umowy inwestycyjne, o których powiadomiono na podstawie art. 2, przez sprawdzenie, czy jedno lub więcej postanowień tych umów nie stanowi poważnej przeszkody dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi, z myślą o stopniowym zastępowaniu dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na podstawie art. 2.

Artykuł 6**Obowiązek współpracy**

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki służące zapewnieniu, aby postanowienia dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na mocy art. 2, nie stanowiły poważnej przeszkody dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi, z myślą o stopniowym zastępowaniu dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na podstawie art. 2.

2. Jeżeli Komisja stwierdzi, że jedno lub więcej postanowień dwustronnej umowy inwestycyjnej, o której powiadomiono zgodnie z art. 2, stanowi poważną przeszkodę dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi, z myślą o stopniowym zastępowaniu dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na podstawie art. 2, Komisja i dane państwo członkowskie rozpoczynają niezwłocznie konsultacje i współpracują w celu określenia odpowiednich działań służących rozwiązaniu tej kwestii. Konsultacje te trwają nie dłużej niż 90 dni.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 Komisja może, w terminie 60 dni od zakończenia konsultacji, wskazać odpowiednie środki, które dane państwo członkowskie ma podjąć, aby usunąć przeszkody, o których mowa w ust. 2.

ROZDZIAŁ III**UPOWAŻNIENIE DO ZMIANY LUB ZAWARCIA DWUSTRONNYCH UMÓW INWESTYCYJNYCH****Artykuł 7****Upoważnienie do zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej**

Z zachowaniem warunków określonych w art. 8–11 państwo członkowskie jest upoważnione do rozpoczęcia negocjacji z państwem trzecim w celu zmiany istniejącej lub zawarcia nowej dwustronnej umowy inwestycyjnej.

Artykuł 8**Powiadamianie Komisji**

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza rozpocząć negocjacje z państwem trzecim w celu zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej, powiadamia ono Komisję na piśmie o swoim zamiarze.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera odpowiednią dokumentację oraz określenie postanowień, które mają być przedmiotem negocjacji lub renegeacji, celów negocjacji, a także wszelkie inne stosowne informacje.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się co najmniej pięć miesięcy przed planowanym rozpoczęciem formalnych negocjacji.

4. Jeżeli informacje przekazane przez państwo członkowskie nie są wystarczające, by udzielić upoważnienia do rozpoczęcia formalnych negocjacji zgodnie z art. 9, Komisja może zażądać dodatkowych informacji

5. Komisja udostępnia powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz, na wniosek, załączoną do niej dokumentację pozostałym państwom członkowskim, z zastrzeżeniem wymogów poufności ustanowionych w art. 14.

Artykuł 9**Upoważnienie do rozpoczęcia formalnych negocjacji**

1. Komisja upoważnia państwa członkowskie do rozpoczęcia formalnych negocjacji z państwem trzecim w sprawie zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej, chyba że uzna, iż rozpoczęcie takich negocjacji:

a) byłoby sprzeczne z prawem Unii w zakresie innym niż niezgodności wynikające z podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi;

- b) byłyby zbędne, ponieważ Komisja przedstawiła lub postanowiła przedstawić zalecenie dotyczące rozpoczęcia negocjacji z danym państwem trzecim na podstawie art. 218 ust. 3 TFUE;
- c) byłyby niezgodne z unijnymi zasadami i celami działań zewnętrznych określonymi zgodnie z ogólnymi postanowieniami zawartymi w tytule V rozdział 1 Traktatu o Unii Europejskiej; lub
- d) stanowiłoby poważną przeszkodę dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi.

2. W ramach upoważnienia, o którym mowa w ust. 1, Komisja może zażądać od państwa członkowskiego włączenia do takich negocjacji i przyszłej dwustronnej umowy inwestycyjnej – lub wyłączenia z nich – wszelkich klauzul, w przypadku gdy jest to niezbędne do zapewnienia spójności z unijną polityką w dziedzinie inwestycji lub zgodności z prawem Unii.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wydawane jest zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Komisja podejmuje decyzję w terminie 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 8. Jeżeli do podjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg terminu 90 dni rozpoczyna się w dniu otrzymania dodatkowych informacji.

4. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach podjętych przez nią na podstawie ust. 3.

5. W przypadku gdy Komisja nie wydaje upoważnienia na podstawie ust. 1, informuje o tym dane państwo członkowskie i przekazuje uzasadnienie takiej decyzji.

Artykuł 10

Uczestnictwo Komisji w negocjacjach

Komisja jest informowana o przebiegu i wynikach negocjacji w sprawie zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej na ich poszczególnych etapach i może zażądać uczestnictwa w negocjacjach dotyczących inwestycji między państwem członkowskim a państwem trzecim.

Artykuł 11

Upoważnienie do podpisania i zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej

1. Przed podpisaniem dwustronnej umowy inwestycyjnej dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyniku negocjacji i przekazuje Komisji tekst takiej umowy.

2. Niniejszy artykuł ma także zastosowanie do dwustronnych umów inwestycyjnych, które były negocjowane przed dniem

9 stycznia 2013 r., ale nie podlegają obowiązkowi powiadomienia na podstawie art. 2 lub art. 12.

3. Po powiadomieniu Komisja dokonuje oceny tego, czy wynegocjowana dwustronna umowa inwestycyjna nie jest sprzeczna z wymogami przewidzianymi w art. 9 ust. 1 i 2.

4. W przypadku gdy Komisja uzna, że wynikiem negocjacji jest dwustronna umowa inwestycyjna, która spełnia wymogi przewidziane w art. 9 ust. 1 i 2, upoważnia państwo członkowskie do podpisania i zawarcia tej umowy. Art. 3, 5 i 6 mają zastosowanie do takich umów, tak jakby powiadomiono o nich na podstawie art. 2.

5. Decyzje na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Komisja podejmuje decyzję w terminie 90 dni od dnia otrzymania powiadomień, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Jeżeli do podjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg terminu 90 dni rozpoczyna się w dniu otrzymania dodatkowych informacji.

6. Jeżeli Komisja wydaje upoważnienie na podstawie z ust. 4, dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o zawarciu i wejściu w życie dwustronnej umowy inwestycyjnej oraz o wszelkich dalszych zmianach statusu tej umowy.

7. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach podjętych na podstawie ust. 4.

8. W przypadku gdy Komisja nie wydaje upoważnienia na podstawie ust. 4, informuje o tym dane państwo członkowskie i przekazuje uzasadnienie takiej decyzji.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 12

Umowy podpisane przez państwa członkowskie między dniem 1 grudnia 2009 r. a dniem 9 stycznia 2013 r.

1. W przypadku gdy państwo członkowskie podpisało między dniem 1 grudnia 2009 r. a dniem 9 stycznia 2013 r. dwustronną umowę inwestycyjną, państwo to powiadamia Komisję o takiej umowie, którą chce utrzymać w mocy lub w przypadku której chce pozwolić, aby weszła w życie, do dnia 8 lutego 2013 r. Do powiadomienia dołącza się kopię takiej umowy.

2. Po powiadomieniu Komisja dokonuje oceny tego, czy dwustronna umowa inwestycyjna, o której została powiadomiona na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, nie jest sprzeczna z wymogami przewidzianymi w art. 9 ust. 1 i 2.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że dwustronna umowa inwestycyjna, o której powiadomiono na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, spełnia wymogi przewidziane w art. 9 ust. 1 i 2, upoważnia do utrzymania w mocy lub wejścia w życie takiej umowy na mocy prawa Unii.

4. Komisja podejmuje decyzję, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w terminie 180 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli do podjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg terminu 180 dni rozpoczyna się w dniu otrzymania tych dodatkowych informacji. Decyzje na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

5. Państwo członkowskie nie podejmuje żadnych dalszych kroków w kierunku zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej, chyba że umowa ta została dozwolona na mocy ust. 3, i wycofuje lub uchyla te kroki, które zostały podjęte.

6. W przypadku gdy Komisja wydaje upoważnienie na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu, dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wejściu w życie dwustronnej umowy inwestycyjnej oraz o wszelkich dalszych zmianach statusu tej umowy. Art. 3, 5 i 6 mają zastosowanie do takiej umowy, tak jakby powiadomiono o niej na podstawie art. 2.

7. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach podjętych na podstawie ust. 3.

8. W przypadku gdy Komisja nie wydaje upoważnienia na podstawie ust. 3, informuje o tym dane państwo członkowskie i przekazuje uzasadnienie takiej decyzji.

Artykuł 13

Postępowanie państw członkowskich w odniesieniu do dwustronnej umowy inwestycyjnej z państwem trzecim

W przypadku gdy dwustronna umowa inwestycyjna wchodzi w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, dane państwo członkowskie:

- a) niezwłocznie informuje Komisję o wszystkich spotkaniach, które odbędą się zgodnie z postanowieniami tej umowy. Komisja otrzymuje porządek obrad oraz wszystkie istotne informacje pozwalające na zrozumienie tematów, które mają być dyskutowane w trakcie tych spotkań. Komisja może zwrócić się do danego państwa członkowskiego z wnioskiem o udzielenie dalszych informacji. Jeżeli poruszana w dyskusji kwestia może mieć wpływ na realizację polityki Unii w dziedzinie inwestycji, w tym w szczególności wspólnej polityki handlowej, Komisja może zażądać od danego państwa członkowskiego przyjęcia określonego stanowiska;
- b) niezwłocznie informuje Komisję o wszelkich złożonych oświadczeniach mówiących, że określony środek nie jest

zgodny z umową. Ponadto państwo członkowskie informuje natychmiast Komisję o wszelkich wnioskach dotyczących rozstrzygnięcia sporów złożonych na mocy dwustronnej umowy inwestycyjnej, gdy tylko otrzyma informację o takim wniosku. Państwo członkowskie i Komisja w pełni współpracują i podejmują wszelkie konieczne środki w celu zapewnienia skutecznej obrony ich interesów, co może obejmować, w stosownych przypadkach, uczestnictwo Komisji w procedurze;

- c) ubiega się – przed uruchomieniem jakichkolwiek odpowiednich mechanizmów rozstrzygnięcia sporów przeciwko państwu trzeciemu zawartych w tej dwustronnej umowie inwestycyjnej – o zgodę Komisji i uruchamia takie mechanizmy na jej wniosek. Mechanizmy te obejmują konsultacje z drugą stroną dwustronnej umowy inwestycyjnej oraz rozstrzygnięcie sporów w przypadkach przewidzianych w umowie. Państwo członkowskie i Komisja w pełni współpracują w przeprowadzaniu procedur w ramach odpowiednich mechanizmów, co może obejmować, w stosownych przypadkach, uczestnictwo Komisji w odpowiednich procedurach.

Artykuł 14

Poufność

Powiadając Komisję o negocjacjach i ich wynikach zgodnie z art. 8 i 11, państwa członkowskie mogą wskazać, czy jakiegokolwiek przekazane informacje mają być uważane za poufne oraz czy można je udostępnić pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 15

Przegląd

1. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia do dnia 10 stycznia 2020 r.
2. Sprawozdanie obejmuje przegląd upoważnień, o które wnioskowano i które wydano na mocy rozdziału III, a także przegląd potrzeby dalszego stosowania tego rozdziału.

3. W przypadku gdy w sprawozdaniu zaleca się zaprzestanie stosowania rozdziału III lub zmianę jego przepisów, sprawozdaniu temu towarzyszy odpowiedni wniosek ustawodawczy.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Umów Inwestycyjnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 grudnia 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

—

DEKLARACJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I KOMISJI

Fakt, że niniejsze rozporządzenie, w tym motywy 17, 18 i 19, przewiduje korzystanie z procedur, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011, nie stanowi precedensu w odniesieniu do przyszłych uregulowań zezwalających Unii na upoważnienie państw członkowskich na mocy art. 2 ust. 1 TFUE do stowienia praw i przyjmowania prawnie wiążących aktów w dziedzinach należących do wyłącznej kompetencji Unii. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu korzystanie z procedury doradczej, a nie z procedury sprawdzającej, nie jest traktowane jako precedens w odniesieniu do przyszłych uregulowań ustanawiających ramy wspólnej polityki handlowej.
